

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **X. Z.**, narozena X
státní příslušnost Čínská lidová republika
bytem X
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. OAM-1706/ZA-ZA11-HA08-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. OAM-1706/ZA-ZA11-HA08-2023, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že v Číně panuje špatná bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností proto nelze Čínu označit za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně je proto přesvědčena, že pokud by správní orgán zjistil řádně stav věci a opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují tvrzení žalobkyně uvedená v rámci projednávání podané žádosti, pak by správní orgán musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo přinejmenším v souladu s § 14a zákona o azylu o udělení doplňkové ochrany žalobkyni.
3. Žalobkyně konstatovala, že se bojí návratu do své domovské vlasti (Číny), jelikož v její domovské vlasti v současné době panuje diktátorský, nedemokratický režim, množí se případy vražd, represí občanů, porušování lidských práv a svobod, a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj a stoupající napětí mezi Čínou a USA.
4. V rámci rekapitulace celé věci žalobkyně uvedla, že dne 15. 12. 2023 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. O mezinárodní ochranu požádala z důvodu, jelikož se do vlasti nechce vrátit, protože tam byla zbita mužem, svým dřívějším kamarádem, s nímž se nepohodla kvůli tomu, že se jistým způsobem vyjádřila proti Ujgurům. Jeho přítelkyně je Ujgurka, proto došlo ke konfliktu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zcela zdravá, nemá žádné speciální zdravotní potřeby. Dále žalobkyně potvrdila, že stále trvají stejné důvody, které uvedla již při své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, tedy skutečnost, že se v minulosti jednorázově vyjádřila proti ujgurské národnostní menšině a má obavu, aby kvůli tomu neměla po návratu do vlasti potíže. Obává se napadení náhodným Ujgurem. Dalším důvodem její žádosti je společné soužití s jejím manželem, od něhož se nechce odloučit.
5. Žalobkyně je – v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí – přesvědčena, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobkyni prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany žalobkyni podle § 14a zákona o azylu.
6. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se žalobkyně domnívá, že žalovaný v rámci správního řízení porušil jednak § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
7. Žalobkyně zdůraznila, že se bojí návratu do své domovské vlasti, jelikož je zde mučení a jiné špatné zacházení všeobecně rozšířené, když někteří neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu jsou po návratu omezováni na svých právech. V případě nuceného návratu do Číny proto nelze dle žalobkyně vyloučit, že by jí hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu a zejména na napadené rozhodnutí. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí, včetně písemností z předchozího správního řízení.
9. Na základě výše uvedeného a z obsahu spisu neplyne dle žalovaného nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nedopustil žádného procesního pochybení a nedomnívá se, že by žalobkyně byla nějakým způsobem zkrácena na svých právech.
10. Dle žalovaného uvádí žalobkyně naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Číny opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci svého pobytu na českém území, ekonomické důvody a strach z případného negativního jednání svého dřívějšího kamaráda, Ujgura, který ji měl údajně zbit, což od minulé žádosti drobně pozměnila, nicméně smysl zůstal stejný. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně k uváděným důvodům, neboť ta neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu z vlasti žalobkyně a obav z návratu do vlasti.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává – s výjimkou vyplývající z § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobkyně je státní příslušnicí Čínské lidové republiky. Žalobkyně podala dne 14. 2. 2022 první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci onoho řízení o první žádosti poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Číny, chanské národnosti, je ateistkou a nikdy nebyla a ani v současnosti není členkou žádného politického hnutí ani žádné politické strany, nebyla nikdy politicky

aktivní. Ve vlasti naposledy žila v provincii X, okrese X, městě X, ulici X. Na této adrese aktuálně žijí dvě dcery žalobkyně, o které pečují rodiče manžela. První dcera se jmenuje X. Y. X., narozena X, druhá se jmenuje X. X., narozena X. Manžel žalobkyně Y. X., narozen X, je státním příslušníkem Číny, žije v X a pracuje jako kuchař. Žalobkyně ve správním řízení dále uvedla, že ve vlasti naposledy byla v červenci roku 2019, přicestovala přímou linkou Peking – Praha. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie žalobkyně ve správním řízení sdělila, že v České republice měla udělen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání od května roku 2019 do května roku 2021. Dříve v České republice pobývala i v roce 2016, otěhotněla a vrátila se kvůli porodu do Číny. V červnu 2018 přijela do České republiky za prací. Udělení víza či pobytová povolení v jiných státech EU negovala. O mezinárodní ochranu požádala z důvodu, jelikož se v minulosti jednorázově vyjádřila proti ujugurské národnostní menšině a má obavu, aby kvůli tomu neměla po návratu do vlasti potíže. Obává se napadení náhodným Ujgurem. Dalším důvodem její první žádosti bylo společné soužití s jejím manželem v České republice, od něhož se nechce odloučit. Ke svému zdravotnímu stavu ve správním řízení uvedla, že je zcela zdravá, s ničím se neléčí a nemá žádné zvláštní potřeby. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2023, č. j. OAM-119/ZA-ZA11-HA08-2022, žalovaný rozhodl, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Uvedené rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 1. 9. 2023, č. j. 175 Az 1/2023-35 zamítl. Následnou žalobkyninu kasační stížnost, jejímž prostřednictvím žalobkyně proti tomuto rozsudku brojila, odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 12. 2023, č. j. 5 Azs 238/2023-25, pro nepřipustnost.

15. Dne 15. 12. 2023 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 12. 2023 poskytla údaje potřebné k této žádosti. Ke své opětovné žádosti uvedla prakticky totéž, co v rámci správního řízení o první žádosti. Oproti první žádosti, kdy tvrdila, že je ateistkou, při druhé žádosti uváděla, že je křesťankou a protestantkou. Opětovně popisovala konflikt s ujgurem. Potvrdila, že stejné důvody pro mezinárodní ochranu uváděla již při své první žádosti. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zcela zdravá, přičemž je těhotná s termínem porodu dne 30. 6. 2024.
16. Dne 30. 7. 2024 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o možnosti seznámit se podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti doplnit ke své žádosti jakékoliv další skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný při jejím posuzování vzít v potaz. Žalobkyně možnosti seznámit se podklady pro vydání rozhodnutí využila prostřednictvím svého zástupce, přičemž následně zaslala vyjádření k věci doručené správnímu orgánu dne 9. 8. 2024.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
20. K otázce posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65. V tomto rozsudku především dospěl k závěru, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“* Vyložil zde také, že *„ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“*
21. Z právě uvedených závěrů tak plyne, že účelem institutu opakované žádosti není umožnit pouze na základě upřesnění již uvedených tvrzení či skutečností, které žadatel uvedl ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opětovné věcné posouzení této žádosti. Jeho hlavním účelem je umožnit opětovné posouzení pouze v případech, kdy se v době od předchozího rozhodnutí o žádosti objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a současně je tento žadatel nemohl během předchozího řízení uplatnit.
22. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto své závěry doplnil v tom smyslu, že v případě, že bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, soud v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zkoumá pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Azylově relevantními důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době podání první žádosti. Tedy zda je mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody. Ty mohou zpravidla spočívat v tom, že žadatelé o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli uvést z objektivních či legitimních subjektivních příčin.
23. Je tedy evidentní, že jádrem soudního přezkumu takového rozhodnutí je především posouzení otázky, zda byly při jeho vydání skutečně splněny podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.
24. Odůvodnění rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o zastavení řízení z důvodu nepřijatelnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněné závěry

o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19).

25. Napadené rozhodnutí uvedené požadavky na náležitosti odůvodnění splňuje.
26. Žalovaný v něm zrekapituloval důvody pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 12. 2023, které žalobkyně vylíčila v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 20. 12. 2023. Konstatoval, že žalobkyně uvedla, že důvody, jimiž odůvodnila podání první žádosti trvají. Žalobkyně při správním řízení o její druhé žádosti připustila, že všechny skutečnosti, jimiž odůvodňovala tuto svou žádost, uváděla již během předchozího řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl, že již v řízení o první žádosti, žalobkyně uváděla, že smyslem její žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace jejího pobytu v České republice. V napadeném rozhodnutí dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Číny vrátit, jako uváděla v řízení o první žádosti. Žalovaný poukázal na drobně odlišné žalobkynino vylíčení konfliktu s Ujgurem a změnu spočívající v tom, že žalobkyně se stala věřící. S uvedenými zjištěními žalovaného soud souhlasí. Stejně tak soud přisvědčuje žalovanému, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobkyně nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobkyně mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
27. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobkyně, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť dle soudu žalovaný zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobní námitka byla velmi neurčitá, když žalobkyně nesdělila, jaké konkrétní výtky ve vztahu ke zjištění skutkového stavu má.
28. K žalobní námitce, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, soud uvádí, že námitka je opět velmi nekonkrétní, když žalobkyně neuvedla alespoň rámcově, jaké další podklady si měl žalovaný ve správním řízení opatřit. Za situace, kdy žalobkyně ve správním řízení o její druhé žádosti o mezinárodní ochranu uváděla prakticky totéž, co při první žádosti a neuvedla žádné nové skutečnosti, nebylo nutné, aby žalovaný obstarával nějaké další podklady.
29. Lze tedy shrnout, že důvody, o které žalobkyně opřela svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti, a proto ji správně žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, aniž by se jí po věcné stránce zabýval. V takovém případě neměl důvod tak učinit ani soud, byť žalobkyně se toho prostřednictvím argumentace uplatněné v žalobě taktéž domáhal.
30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným. V rozsahu uplatněných žalobních námitek tedy shledal nedůvodnou i samotnou žalobou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. září 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce